

BİNBİR ROMAN

Cilt: 5 - Sayı: 106 - 25 Kuruş

24 - Mayıs - Çarşamba - 1950

ALLAHIM SEN BANA YARDA
ET. KENDİ KENDİMDEN KOR
KUYORUM. BABAM DA NE
DİYE DERHAL PATRO
NU DİONİNİYE GİT.
MEDİ. YARIN GEÇ
KALINMIŞ OLABI
LIR. HALBUKİ
BEN HERŞEY
OLUP BİT.
SİN İSTİY
RUM..

ARADIĞIM KADIN

EN İYİSİ KENDİM GİDİP MESELEYİ AÇARIM
ONU YALNIZ BİR KERE SANAYİCİLERİN BALO
SUNDA GÖRMÜŞTÜM... AMAN CANIM... BANA TAKTIM
EDİLDİ YA... BU YETER

14/1

BU GÜZEL
MAYIS AKŞAMINDA
ONUNLA GEZMEK NE
İYİ OLURDU. HALBUKİ
O ŞİMDİ BAŞKA KADINLA
KARISIYLA.. AH ONU BİR
UNUTABİLSEM..

GÖZLERİNDEN
AKAN YAŞLAR AMR
YAVINI BOZDU. TAM BU
SIRADA ENRİ
KONUN E
VİNE
GELDİ.

BAY ENRİKO
EVDELER Mİ?

EYET.. BUYURUN..
KİM GELDİ DİYEYİM
EFENDİM.

BU SIRA
DA BİR SES
MATİLDE'Yİ
TİTRETİ

AMAN... PİS
HAYVAN...
PŞŞT..

SİZ HA
MATMAZEL
MATİLDE?

BİR KEDİ A
YAKLARINA
SÜRTÜNDÜ

106/1

ENRIKO ÇIRKIN DEĞİLDİ.
BOYU, BOŞU, ENDAMI YE-
RİNDEYDİ. CEKETİ YOK.
TU. MATİLDE ONU HAYAL
GİBİ GÖRÜYÖRDÜ.

14/2

NE GÜZEL BİR SÜR-
PRİZ.. BABANIZLA BE-
RABER Mİ GELDİNİZ.
HAYIR MI? BENİM BA-
BAM DA ANNEMLE BE-
RABER ÇIKTI. BUYRUN
OTURUN RICA EDERİM.
MARIA BİR ŞEYLERGE-
TİRİR. BİR KAHVE EM-
REDER MİSİNİZ?

KORKUNÇ ŞEY ŞU ASKI-
LARI.. PAVLONUN KE-
MERİ VARDI.. ŞIKTI O..
BİR DAHA ONUN GİBİ
BİR ERKEK BULANAM.

E VİNİZDE
NE ÇOK
KEDİ VAR..

BUNLAR BENİM
GÖZBEBEKLERİM.
GÜZEL DEĞİL Mİ?
ŞU VAN KEDİSİ..
DEĞERİ TAM YET-
MİŞ BİN LİRA.. KE-
Dİ SEVER MİSİNİZ?

HAYIR! NEFRET
EDERİM..

YA.. VAH VAH..
ÇOK ÜZÜLDÜM.

MATİLDE
KENDİNİ ZOR TUT-
TU. NEFRETLE
CEVAP VERDİ.

EYET ENRIKO.

BENİ HA-
TIRLIYOR MU-
SUNUZ? SANA-
YICILAR BALOSUN
DA TANIŞMIŞ
TIK

Thomerson kapının vurulduğunu işitince gür sesle «Giriniz!» diye bağırdı ve bir kaç saniye sonra eşikte çekingen tavırlı, genç bir adam belirdi. Zayıf, uzun boylu ve mavi gözlü bir delikanlıydı bu. En çok dikkati çeken tarafı da kemikli, iri elleriydi.

Patron : «Merhaba, Carr!» dedi.

«Merhaba, efendim. Beni görmek istediğinizi söylediler de...»

Ellerini göbeğinin üzerinde kavuşturup arkasına yaslanarak, kâtibini, sanki ilk defa görüyormuş gibi baştan aşağı süzen Thomerson : «Helbette görmek isterim, diye hafifçe sertlendi. Tam dört senedenberi yanımda çalışan bir adam, birdenbire işten ayrılacağını haber verirse onu yanıma çağırılmamdan daha tabii ne olabilir?» Ve tabakasını çıkarıp Carr'a bir sigara ikram ederek sordu : «Şimdi söyle bakalım, bu kararı vermene sebep nedir?»

Carr başını önüne eğerek sustu.

«Kendi arzusu ile istifa eden kimse-lerin, hele bunlar mevcudiyetlerinden istifade ettiğimiz insanlar olurlarsa, bir daha geri gelebileceklerini biliyorsun tabii...»

«Evet, Mr. Thomerson.»

«Peki, o halde neden gidiyorsun?»

«Şey... seyahate çıkacağım da onun için, efendim.»

«İyi ama dönünce ne yapacağını düşündün mü hiç?»

«Hayır, düşünmedim...»

«Öyleyse sen ya mirasa kondun, yahut da bir define keşfettin...»

«Böyle bir şey yok, efendim. On altı yaşımdan beri hep bu seyahatı tahayyül ederek yaşadım, şimdi de biriktirdiğim bir kaç yüz lira ile bu işi yapabileceğimi zannediyorum...»

Thomerson, çaresiz bir tavırla başını sallayarak : «O halde yolun açık olsun, delikanlı.» dedi. Ve kâtibinin elini sıkarak ilâve etti : «Dikkatli ol ve kendine iyi bak, oğlum.»

Carr gülümsedi : «Merak etmeyin, efendim. Gerçi denize yalnız başıma açılacağım ama ben kendime bakmasını bilirim...»

Thomerson şaşkın bakışlarını delikanlının yüzünde dolaştırarak : «Ne dedin? diye kekeleydi. Denize mi açılacaksın?»

«Evet, efendim. Bunun için bir de yelkenli tedarik ettim.»

«Sen yelken kullanmasını bilir misin?»

«Öğreniyorum, efendim.»

«Peki, ona binip nereye gideceksin?»

«Dünyayı dolaşacağım.»

«Ne? Nereyi dolaşacağım dedin?»

«Dünyayı, efendim!»

Thomerson hemen yerinden kalktı ve müşfik bir tavırla delikanlının sırtını okşayarak : «Öyleyse seninle biraz konuşalım, oğlum!» dedi ve pürosunu ateşleyip pencere ile kapı arasında bir kaç kere gidip geldikten sonra tekrar koltuğuna oturarak önündeki kurutma kâğıdı ile oynamaya başladı. Sükûnet bulmaya çalışır gibi bir hali vardı âdetâ.

Nihayet : «Sen şimdi yirmi dört yaşındasın, Carr, dedi. Ben senin kadarken evlenmiş ve bu bankada bir iş bularak hayata atılmışım. On senedir buranın müdürüyüm. Bankaya girdiğim gündenberi de gayem buydu zaten...»

«Benim en büyük arzum da dünyayı dolaşmaktır, Bay Thomerson.»

«Senin gibi bir budalaya ilk olarak rasladığımı söylersem, bana darılma, Carr. Demek ki tek başına, hem de fin- dık kabuğu kadar bir yelkenli ile devri- âlem seyahatine çıkacaksın ha? Halbuki ben senin suyu, evindeki banyodan başka bir yerde gördüğünden bile şüpheliyim. Yok eğer niyetin intihar etmekse, bunun için beraberce daha pratik bir çare düşü- nebiliriz...»

Dudaklarında masum bir tebessüm eb- liren genç kâtip : «Ben zannettiğiniz ka- dar tecrübesiz değilim, efendim, diye ce-

Devri Âlem Seyahati

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Thomerson, şaşkın bakışlarını delikanlının yüzünde gezdirdi: «Ne dedin? Denize mi açılacaksın?»

vap verdi. İki senedenberi yaz tatillerimi Michigan Gölü kenarında geçirip iyi bir yelkenli olmaya çalışıyorum.»

«Ve bu kadcılık tecrübe ile kosko- caman Okyanusları aşacaksın, öyle mi? Deniz, göle benzemez, oğlum!»

«Biliyorum, Bay Thomerson. Ben de aynı şekilde düşünerek geçen yaz Chi- cago'da açılan denizcilik kurslarına de- vam etmiş ve imtihanı da kazanmışım.»

Patron tekrar yerinden kalktı. Ba- yağı hiddetlenmişe benziyordu.

«Önce Atlas Okyanusunu geçeceksin, değil mi?»

«Hayır, efendim. Kanaldan Büyük Okyanusa çıkarak evvelâ Çini, Japon a- dalarını, Filipinleri ve Hindistanı göre- ceğim. Oradan da ya Kızıl Deniz yolu ile veyahut Afrikanın güneyinden dola- şıp Atlas Okyanusuna ulaşacağım. Bu arada ticaretle de uğraşabileceğimi zan- nediyorum.»

Sabır tükenmeye başlayan Thome- son : «Fakat, dedi. Bu seyahat en az yedi sene sürer.»

«Ben onbeş seneyi göze aldım, efen- dim.»

«Sözlerimi bir baba nasihati gibi dinle ve bu işten vazgeç, Carr. Sen ka- sırgaların ve tayfunların ne demek oldu- ğunu bilmezsin. Haydi, hâlâ korsanlarla dolu olan Çin sahillerindeki dizanteri sal- gınına gazetelerde okumadın, diyelim. Uçsuz bucaksız denizin ortasında susuz- luktan ölebileceğini de mi aklına getir- miyorsun?»

Carr : «Ben bütün bu ihtimalleri he- saba katarak kararımı verdim, Bay Tho- merson, dedi. Ne olursa olsun bu yolcu- luğa çıkacağım!» Konuşmalarının bu kadar uzaması onu sıkıştırmıştı. Tam yerinden kalkıp kapıya doğru yürü- mek üzereyken patronu : «Bir dakika, Carr! diye seslendi. Sana son bir şey daha soracağım. Doğru söyle, bu işin i- çinde bir kadın parmağı var mı?»

Genç adam : «Size cevap veremiyec- ğim için beni mazur görün, efendim, dedi. Müsaadenizle...» Ve şapkasını ba- şına geçirerek hızlı adımlarla uzaklaştı. O anda Mr. Thomerson'un yüzündeki i- fadeyi tahlil etmek de her babayığın harcı değildi.

O gece saat ikiyi geçtiği halde ko- casının hâlâ yatağa girmediğini gören Mrs. Thomerson ona, içinden geçenleri okumak istercesine bakarak : «Sende bu akşam mutlaka bir şey var, Henry, de- di. Haydi, anlat bana. İşlerinde bir ak- silik mi oldu? Yoksa gene golfte mi ye- nildin?»

Adam : «Hiçbir şeyim yok, diye ho- murdandı. Şimdi yatıyorum...»

«Boşuna yalan söyleme, beni kandı- ramazsın. Evlendiğimiz yaz, deniz hari- talarını yırttığım gündenberi seni bu halde hiç görmemişim çünkü...»

«Neden bahsettiğini anlayamadım...»

«Cap'ta tanıştığımız gece, limon ka- buğu gibi bir tekne ile devriâlem seyahat- ine çıkacağını anlatışını ne çabuk unut- tun, Henry. Hattâ sözde beni de beraber

götürecektin. Bunları hatırladıkça hâlâ gülüyorum, Vallahi.»

Thomerson birdenbire değişti. Gözle- rini, hafızasının en kuytu köşelerinden birinde âni olarak çakan şimşegin işi- ğından korur gibi kıсарak, uzaklara dal- mıştı. Rüyadaymış gibi mırıldandı.

«Ama o zaman sen de, benimle ge- leceğini vâademiştin...»

«Tabii, kocacığım. Akıllı kızların, sevgililerinin her dediğini kabul etmiş gi- bi görünmeleri lâzım geldiğini öğrenmiş- tim de ondan. Halbuki, biliyorsun ki ben daima mantığımla hareket ederim. Ve şimdi de öyle yapıp, sınırlarını yatıştır- ması için seni bir doktora göstereceğim anladın mı?»

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES : TÜRKİYE YAYINEVİ

Ankara cad. No. 38 - İstanbul

ABONE : Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHİRİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Aşk ve Macera Romanı: 11

Öğleden sonra saat beşte o gün ilk defa olarak telefon çaldı.
— Siz Mr. Moropulos musunuz... Ha Mr. Solt mu?

— Evet bayan...

Solt telefon eden kadının sesini derhal tanıdı ve kalbi sevinçle çarpıyordu.

— Lütfen bana kadar bir dakika için gelebilirseniz memnun olurum...

— Baş üstüne... Hemen şimdi geliyorum...

Solt telefonun âhizesini yerine koyduğu sırada Moropulos uyanmış, odasında geziniyordu.

— Ee... Telefon eden kim idi?

— Bir tanıdık...

— Ben sizin tanıdıklarınız olduğunuzu hiç bilmezdim... Derhal gidiyor musunuz? Gitmeden evvel bana bir fincan kahve yapınız da Solt.

— Bunu siz kendiniz yaparsınız. Hemen gitmem lâzım.

Moropulos gitmekte olan Solt'un arkasından acı bir istihza ile bakarak söylenmişti:

— Eyy Ambroz, o heybetli göğsüne bıçağı zorla saplattırıcaksın galiba!

XVIII

Beril, Solt'u kapıda karşıladı:

— Geldiğinizden dolayı çok memnunum... Sizi görmeği okadar istiyordum ki... Bilmem vaktiniz var mı? Sizin ile biraz görüşmek istiyorum... Okadar mühim bir şey değil ama... Yalnız bugün biraz sinirliyim zannedirim...

Solt, avuçlarının içinde, Beril'in ellerinin titrediğini ve kızın renginin uçuk olduğunu farketti.

Beril bir çocuk gibi yalvarıyordu:

— Bugün yanımda kalınız. Sizden, başka hiçbir şey istemiyorum.. Ambroz gülerek cevap verdi:

— Pekâlâ beni yanınızdan kovuncaya kadar kalırım.

— Mister Solt, sizinle bir mesele hakkında görüşmeği çok arzu ediyorum. Bilmem bu sizi sıkar mı?

Beril bir sandalye çekip oturmak için ellerini Solt'un avuçlarından çekip karşısına oturdu. Sonra tekrar ellerini Solt'un elleri arasına koydu ve adamın gözlerine bakarak sordu:

— Siz vaktile birisini öldürmüşsünüz, öyle mi? Bana söyledikleri vakit inanmamıştım. Ama kimbilir sebep neydi diyorum. Beni hayretle seyrediyorsunuz... Belki içinizden bu kız deli mi, bana bu sualleri neden soruyor dersiniz.

— Hayır hiç te böyle düşünmüyorum. Öldürdüğüm adamdan nefret ediyordum, binaenaleyh öldürdüm. Zaten o buna müstahaktı. Evvelâ ben de onu öldürmeği düşünmemiştim. Fakat başka çare kalmayınca... Biliyor musunuz, bazı işlerde ölüm yegâne hal çaresi olur ve ben de o adamın vücudunu ortadan kaldırmamın yegâne hal çaresi olduğunu düşündüm. Bazı insanlar vardır ki cemiyet için gayet zararlıdır. Bu gibilerin yaşamaları hiç te doğru değildir... Böyleleri hemen öldürmek en kestirme çaredir. Eğer isterseniz size bunu anlatabayım. Öldürdüğüm adam, diyebilirim ki dünyanın en fena, en kötü adamlarından biri idi. Evvelâ onu öldürecekimi aklımdan bile geçiriyor ve dolayısıyla ondan nefret de etmiyordum. Yalnız ondan şüphelendiğim için müteyakkız davranmak mecburiyetinde kalıyordum. Ona verilmesi icap eden cezayı ver-

dim... Bundan dolayı hiç pişman değilim... Diğer taraftan onu öldürdüğümünden dolayı hiç te gurur duymuyorum.

Beril, tamamen Solt'un sihrine kapılmış dinliyordu. Genç kızın, elleri artık titremediği gibi yanaklarına da biraz renk gelmişti.

— Bu şekilde hissetmeniz ve bu şekilde düşünmeniz ne kadar güzel.. Mr. Solt size ikinci ve yine acayip bir sual daha soracağım. Evvelce hiçbir kadını sevdiniz mi?

Solt bu sual karşısında en ufak bir tereddüt geçirmeden derhal cevap verdi:

— Evet!

— Ama bir kadını yalnız kadın olduğu için mi sevdiniz? Meselâ ben bir erkeği erkekçe cazibesi için severim. Faraza siz, bir kadını güzelliği için veya kendisine acıdığından veyahut ta kırılmış kalbini tamir için sevebilir misiniz... Sizi tahkir etmiş olmasına rağmen yine sevebilir misiniz?

«Hayır hiç te böyle düşünmüyordum. Ondan nefret ediyorum!»

Beril heyecanla Solt'un dudaklarından çıkacak olan cevabı bekliyordu. Solt'un birdenbire verdiği cevap genç kıza âdeta mahvetti. Adam:

— Hayır... Hayır bunu yapamam! diyordu. Bu, çok müthiş bir şey olur!

Biraz evvel öldürdüğü adamdan bahsederken bir kuzu gibi sakın duran Ambroz şimdi bu ikinci sualden sonra dehşetli bir adam olup çıkmıştı.

Beril, hâlâ Solt'un avucunda duran ellerini çekmek istediği vakit, adamın bırakmadığını gördü:

— Rica ederim beni serbest bırakınız... diye söylendi.

— Evet bırakacağım, fakat evvelâ bana bir kere bakınız!

Beril gözlerini Solt'a çevirince bakışlarını adamın gözlerinden ayı-

ramıyacağını ve mihladıza yakalanmışçasına kala kaldığını hissetti. Solt devam ediyordu.

— Şimdi size bir daha ağızdan çıkmayacak olan bir şey söyleyeceğim... Bana bakınız... Ben hiçbir kimseden yardım görmeyen zavallı bir adamım, aynı zamanda ihtiyarım da... Yaşım elliden fazladır, bundan başka çirkinim ve üstelik cahil bir insanım... Fakat her şeye rağmen sizi seviyorum... Belki bir daha sizi göremiyeceğim. Ama sizi delicesine seviyorum... Zira siz güzelsiniz. Hattâ gördüğüm kadınların en güzelsiniz... Yalnız şunu ilâve edeyim ki sizi sevmemin sebebi güzelliğiniz değildir. Başka, daha başka bir şey var, işte sizi onun için seviyorum... Bu başka şeyin ne olduğunu iyice bilmiyorum... Belki de şahsiyetinizin tesiri altındayım.. Size böyle bir itirafta bulunduğum için bana darılmazsınız değil mi?

Beril, bir an duraladı. Sonra:

— Ne çare ki aşkınıza mukabele

— Evet!.. Şu anda sizin için neler düşündüğümü ve neler hissettiğimi merak edersiniz değil mi?... Bunu size söylemeği çok isterdim ama buna kat'iyen müteessir olmuş değilim... Olmama da imkân yoktur. Zira ben sahip olmağı arzu ettiğim hiçbir şeyi kat'iyen elde edemedim.

Solt, genç kızın yüzünü elleri arasına alarak gözlerinin içine bakıp mırıldandı:

— Ne de güzel şeylermiş!

Beril gözyaşlarını tutmak için göz kapaklarını kapadı.

— Sizi göremiyeceğimi evvelce söylemiştim. Belki siz de böyle olmanızı tercih edersiniz!.. Fakat bana ihtiyacınız olursa haber göndermeği unutmayın!

Genç kız gözyaşlarını silerek:

— Ben çok zavallıyım... Çok fena bir insanım... dedi. Şimdi gitmek mi istiyorsunuz Ambroz?...

Bir müddet sonra ilâve etti:

— Şayet size ihtiyacım olursa haber veririm. Bize gelirsiniz... Hoşça kalınız Ambroz...

XIX

Ronni hayatında ilk defa olarak giriştiği bu aşk macerasından pişman olmuştı. Bütün gün bir şeyler yazmak için kafa çatlattı. Fakat hiçbir şey yazamadı. Yalnız kâğıt parçalarıyla kâğıt sepetini sigara izmaritleriyle gümüş tablayı doldurmuş oldu. Belki altı kere ayağa kalktı ve konuşmak üzere Mervil'lerin evine telefon etmek istedi. Lâkin her seferinde yanlış numara çevirdi.

Kafasında yalnız şu vardı: Delice bir iş yapmıştı. Niçin yapmıştı bunu? Şimdiye kadar bu çeşit aşk maceralarında iğfal ettiği kızları başından savmak için çeşitli hilelere baş vurur. Bazan kıızı susturmak, bir rezalete mâni olmak için avuç dolusu para da verirdi. Fakat Beril'i bu şekilde baştan savmaya imkân var mıydı? Hem bu sefer kıza söz de vermişti...

Evlenmek mecburiyetinde kalacağını düşündükçe, akli başından gidecek gibi oluyordu. Bekârlık hürriyetini, o hudutsuz serbestliği elinden nasıl kaçırdı?

Akşam geç vakit biri Beril'e ve diğeri Evi'ye olmak üzere iki mektup yazdı.

Beril mektubu ertesi günü ilk posta ile almış ve Ronni'den geldiğini derhal anlamıştı. Kalbi mütemadiyen çarpıyor ve damarlarındaki kan, heyecanın hızıyla bir nehir gibi akıyordu. Zarfı açtı ve okumağa başladı!

«Sevgilim, sana bu mektubu nasıl bir saikle yazdığımı bilemiyorum. Hatırıma senin bir facia telâkki ettiğin mesele geldi ve şimdi bitkin bir haldeyim. Hakkımda iyi veya fena bir hüküm vermeni istemem. Yalnız herhangi bir emrin olursa, yerine getirmek isterim.»

Mektup basit bir kart üzerine yazılmış, altına imza bile atılmamıştı. O gün öğleden evvel Ronni, Beril'e bir de telgraf çekti:

«Bugün öğleden sonra seni evde çaya bekliyorum.»

Bu telgrafın cevabı ise alâlacele bir kâğıt parçasına yazılmış olarak sürat postasıyla gelmişti. Kâğıtta:

«Gelemem. Babamın hakkında beslediği iyi hislerden bende hiç eser kalmadı. Bu itibarla bir saniye için bile olsa, yüzünü görmek istemiyorum!»

Beril'in mektubu da imzasızdı. Ronni umumiyetle mektuplara ne imza ve ne de tarih koyardı.

Beril de böyle yapmıştı.

Üç gün sonra bir akşam üstü babası seyahatten eve döndüğü zaman çok keyifli ve neşeli olduğunu gördü.

Mister Mervil kızına sordu:

(Arkası 14. sayfada)

NAT PINKERTON

Halk: «Yaş Grodman! diye bağıyordu.

Kim Öldürdü?

Nakleden: N. Yeğinobalı

Bulutlu ve kasvetli bir günün sabahı Grodman isimli bir adamın kapısı uzun uzun çalındı. Grodman eski bir Scotland Yard müfettişiydi. Kendini tekaüt ettiklerinden beri eski Scotland Yard'ın, Scotland Yard'lıktan çıktığını düşünürdü.

Birkaç dakika sonra ikinci kat- ta bir odanın penceresi açıldı ve başında gecelik takkesiyle, ihtiyar hafiye pencerede görüldü. Kırmızı suratında aksi bir ifadeyle Glover sokağının sisine baktı. Evin önünde telâştan eli ayağı titriyen ve gözle- rinden yaşlar akan bir kadın duru- yordu. Bu kadının ismi, maalesef Mrs. Drabdump'du. Mrs. Drabdump sokağın karşı tarafında bir pansiyon işletirdi.

— «Ah, Mr. Grodman!» diye fer- yat etti. «Ne olur bize gel! Zavallı Mr. Constant ölmüş.»

Hafiye aksi aksi homurdanarak. «Bir doktor filân çağır» diye itiraz etti, ama sonunda Mrs. Drab- dump'un ricasını kabul etti. Derhal geleceğini söyledi. Pansiyoncu ka- dın özyaşlarını minnetle kurutarak gitti ve kendi evine girmekten kor- karak önünde bekledi.

Biraz sonra ihtiyar hafiye de ge- lerek, «Ne oldu?» diye sordu. Pan- siyoncu kadın anlattı:

Saat yedide Mr. Arthur Cons- tant'a kahvaltısını götürmüş. Kapı- yı çalmış, çalmış fakat açan olma- mış. Mr. Constant bu fakir mahal- lenin cemiyet hayatını tetkik etmek için pansiyona yerleşmiş zengin, genç bir adammış ve her sabah ye- dide kahvaltı edermiş. Kapı vuru- lunca açmamak şöyle dursun, Mrs. Drabdump'u sofada karşılar, tepsi- yi elinden almış.

Onun için bu sabah, kapıya vur- ruşlarına sükûtta başka bir şey cevap vermeyince pansiyoncu ka- dının içini sebepsiz bir panik bürü- müş. Açılmıyan kapının ardına korkunç ve gayri tabii bir şey ol-

duğundan eminmiş. Baş vurmak için en münasip adamın eski hafiye Mr. Grodman olduğunu düşünmüş...

Şimdi kapıyı Grodman da yum- rukluyarak dövüyordu. Mrs. Drab- dump ümitsiz bir tavırla:

— «Nafile! Nafile!» diye başını salladı.

— «Kapı kilitli! Hem de içeri-

MAHCUP

Delikanlı

İki kardeş, Tom ile Steven, mektep- ten mezun olup da hayata atılın- ca yolları tamamiyle ayrılmıştı. Bambaşka karakterde olan bu iki kardeş uzun seneler birbirlerinden u- zak yaşadılar. Tom bir çiftlik satın alıp köyde inzivala çekilmişti. Mali vaziyeti düzelince de muhtarın biricik güzel kızı ile evlenmişti. Altı aylık bir de çocukları vardı. Tom mes'uttu. Mektep çağında iken özlediği hayalin- de kurduğu o sakin hayata kavuşmuş- tu.

Steven ise sakin sessiz köy haya- tından daima nefret etmişti. Mektep- ten mezun olunca büyük bir şehirde ufak bir memur olarak işe girmiş, bir pansiyona yerleşmişti. Daha sonraları terfi edince şehrin tam göbeğinde bir apartıman katı kiralamış, içini güzel- ce dayayıp döşedikten sonra oraya geçmişti.

İki kardeş çok seyrek mektupla- şırlardı. Arada sırada şehirden köye gelenlerden Tom kardeşinin sıhhatini, ne yaptığını ne ettiğini öğrenirdi. Fak- kat verdikleri haberler hiç de hoş- gidecek şeyler değildi. Her gelen Tom'a bu çapkın delikanlının haval- liklerinden, maceralarından, gece alem- lerinden bahseder, dururdu. Aile ha- yatına, temiz köy hayatına alışık ol- an bu saf biraz da mutaasıp, içi di- şı bir köy delikanlısı, kardeşinin bu gibi ahlâksızlıklar yayabileceğini bir türlü aklı kesmiyor, onun hâlâ evlen- memiş olduğuna fena halde kızıyor- du.

Kardeşinin aleyhinde bir söz söy-

den kilitlenmiş!

İri vücuduyla Grodman kapıya abandı. Ve kilidin etrafındaki tah- talar yavaş yavaş çatırdamağa baş- ladı. Nihayet kapı içeriye doğru hızla açıldı. Odaya bir adım giren Grodman dehşet içinde dönerek kadına:

— «Sen girme, Mrs. Drabdump!» dedi. Zaten helecan içinde olan ka- dın önlüğünü yüzüne örterek çe- kildi.

Mr. Grodman cesedin feci yüzü- nü örttüktan sonra kadını içeriye çağırdı ve çok esrarengiz bir cina- yet karşısında olduklarını söyledi. Bedbaht genç yatakta iki eli başı- nın altında olduğu halde yatıyordu. Boğazında korkunç bir yara vardı. Boynu kesilerek öldürülmüştü. Ama odada bu işi görebilecek bıçak, jilet veya başka herhangi bir şey yoktu. Adamın tek odası içerden kilitlen- mişti ve anahtarı hâlâ kapının iç tarafında duruyordu. Pencere de içerden, sıkıca sürmelenmişti. Baca ise okadar dardı ki içeriye bir ço- cuğun bile girmesine imkân yoktu.

Bu odaya bir caninin girmiş ve 'çıkışmış olması imkânsızdı.

Arthur Constant intihar da et- miş olamazdı. Zira intihar etmiş olması için ustura veya bıçağı eli- ne almış, boğazını kesmiş, usturayı en usta bir polisin bile bulamıya- cağı yere saklamış ve sonra iki e- lini başının altına koyarak uzanmış olması icap ediyordu.

Ölümün «Bilinmeyen sebeplerin» neticesi olduğu anlaşıldıktan sonra Scotland Yard ve Grodman hareke- te geçtiler. Polis, ölünün hususi ha- yatını araştırarak Lottie isimli bir kızla seviştiğini ve kızın eski ni- şanlısı Tom Mortlake'nin Constant'ı deli gibi kışkırdığını meydana çı- kardı. İşin en manidar tarafı şuydu ki Tom bir zamanlar Mrs. Drab- dump'un pansiyonunda, bizzat Cons- tant'ın oturduğu odada oturmuştu. Constant'ın ölü bulunduğu sabahın gecesi Tom onu ziyaret etmişti. A- ralarında Lottie yüzünden bir kav- ga olmuştu.

Tom'un evinde yapılan bir araş- tırmada Constant'ın kapısına uyan bir anahtar bulundu. Kapı iki kilit- liydi. Yani anahtarlardan biri iç kilitte durduğu halde, kapı dış ta-

raftan kilitlenebilirdi.

Jüri Tom'u idama mahkûm etti. Fakat Grodman gencin masum olduğuna inanıyordu. Onu kurtar- mak için büyük bir seferberliğe girişti. Halk da onunla beraberdi. Polis ise ne halkı, ne de Grodman'ı dinliyordu. En son geceye kadar mütekait müfettiş Tom'u kurtar- mak için uğraştı. Fakat muvaffak olamadı.

Ertesi sabah Adalet Sarayının önüne halk birikerek:

— «Mahkûmu serbest bırakın!» diye haykırmağa başladılar.

Ansızın kalabalığı bir araba ya- rarak geldi ve Grodman dışarıya atladı. Halk:

— «Yaş Grodman!» diye bağı- rıyordu.

Grodman Morthake'yi mahkûm edenlerin karşısına geçti ve:

— «Morthake'yi derhal serbest bırakın, çünkü suçsuzdur!» dedi. «Sabahleyin kapı kırıldığı zaman Arthur Constant mışıl mışıl uyu- yordu.

— «Öyleyse ne zaman öldürül- dü?»

— «Hemen sonra.»

— «Yani Mrs. Drabdump mu?»

— Hayır!»

— «Öyleyse kim?»

— «Onu ben öldürdüm.»

Ondan sonra Grodman tüyler ürpertici hakikati anlattı. Scotland Yard'ın onu yaşı geçti diye tekaü- de sevketmelerini asla affetmemiş ve Scotland Yard'ı mağlûp etmek için bir intikam hazırlamıştı. Öyle bir cinayet işliyecekti ki bunu Scotland Yard asla çözemiyecekti.

Arthur Constant'la ahbablığı ilerletmiş ve bir gece gencin çayı- na uyku ilâcı koymağa muvaffak olmuştu. Ertesi sabah pansiyoncu kadının kendine koşacağından e- mindi. Constant'ın odasına girdiği zaman cebinde bir ustura vardı. Gırtlaktan fışkıran kan, üstüne leke bile yapmasın diye önüne bir hav- lu koymuş ve gencin boğazını kes- mişti!

Grodman bu feci ve çılgın haki- katı memnuniyetinden gülererek an- lattı ve sonra tabancasını çekerek kendini kalbinden vurdu.

Nakleden: Leylâ BEKEM

lendiği vakit «Dedikodudur» deyip ge- çiyor aldırış etmemeye çalışıyordu. Fakat bir gün dayanamayıp kardeşini ziyarete karar verdi. Bu suretle gidip söylenenlerin ne dereceye kadar doğ- ru olduğunu anlıyacaktı. Ona nasihat edecek ve belki de evlenmesini sağla- yacaktı.

Kardeşinde misafir kaldığı ilk günün akşamı beraberce sinemaya git- tiler. Sonra da bir bara girdiler. Tom hayretler içerisinde kaldı. Kardeşi meğer ne mahcup çocukmuş. Yolda daima önüne bakıp yürüyordu. Yanla- rından geçen ve Tom'un dahi aklını çelen o güzel kadınlara Steven göz u- cuyla dahi bakmıyordu.

Tom, «Kerata! bana atıp tuttu- lar. Beni boşuna üzdüler.» diye için i- çin köpürüyordu. Nasıl da bu dediko- dulara inanmış buralara kadar kalkıp gelmişti. Kardeşi hesabına üzülmiş, ailenin namusunu beş paralık etti diye bir de üstelik zavallı çocuğun güna- hına girmişti.

Ağır ağır, sallana sallana evleri- ne dönüyorlardı. Steven sağına soluna bakıyordu. Sinemada güzel bir film sey- retmiş barda iyi vakit geçirmişlerdi. Tom'un neş'esine diyecek yoktu. Kar- deşini beklediğinin tam aksine böyle ağır başlı bir genç görmek onu son derece memnun ediyordu.

Birden karşılarına genç güzel bir

kız çıkıverdi. Kız onları görünce gü- lümseyerek durdu. O kadar güzel o kadar şirindi ki o saf köy delikanlısı Tom'un kalbi hızlı hızlı çarpmağa baş- ladı.

Genç kız çapkınca bir gülüşle Steven'e doğru yürüdü, delikanlı, — Şekerim nasılsın? diye ellerine samıldı.

Tom, «Nefis bir parça» diye dü- şündü ve hörmeten yanlarından çekilip bir kaç adım ötedeki bir mağazaya doğru yürüdü. Durup Steven'i bekle- di.

Steven ile genç kız fıs fıs konuş- mağa kıkır kıkır gülmeğe başladılar. Zavallı Tom bekleye dursun.

Öpüşüklerini görünce Tom, bu herhalde Steven'in nişanlısı ama ben- den gizliyor, bana herhalde sürpriz ya- pacak diye düşündü.

Genç kız eğilip Steven'in kulağı- na birşeyler fısıldadı. Steven güler- tekardan genç kızı kolları arasına al- dı, yüzünü gözünü öpmeye başladı. Bu sahne belki on defa tekrar etti. Tom şıkılmağa başladı.

— Bana muhakkak telefon et.

— Olur şekerim.

Son bir öpücük.

Steven kardeşinin yanına geldi.

Tom,

— Çok nezaketsizsin dedi. İnsan bari...

Steven,

— Biliyorum. Biliyorum. Sana ta- nıştırmak isterdim. Ama Allah için kızcağzın adını bir türlü hatırlıya- madım...

GİZLİ VAZİFE !..

AH ALEN YA. RALI OLMA. SAYDI.

VAKİT KAY. BETMEYİN.

GERDA SERİZ AS. KERLE KAPININ. ÖNÜNE GELMİŞTİ. KAGMANIN İMKANI YOK. TU.

SİZ GİDİN.. BEN BURADA KALI YORUM.

BEN DE SENİNLE KALAC. GİM.

ALIN LENA'YI DA GÖTÜ. RÜN.. GEKTİKLERİ YE. TER..

SENİ BIRAK. MAM..

ALEN MÜTHİŞ GAY. RET SARTFEDİP AYA. ĞA KALKTI. SAL LANI YORDU.

PEKİ ALEN ÜÇ GÜN DA. YAN.. KURTU. LACAĞIZ..

GÜLE GÜ. LE LE. NA

SENİNLE KALI. YORUM

HAYIR BİZİNLE GELECEK. SİN..

GİDİYORUM.. TANRI YARDIMCIN OL. SUN BOB..

SİZİN DE.

BOB.. BİNADA BAŞKA. MERİKALILARIN DA GİZLİ OL. DUBU ZANNINI UYANDIR VE MÜMKÜN OLDUĞU KADAR GOK DAYAN..

MAHZEN KAPISI TAM KAPANDIĞI. SİRADA GERDA YANINDAKİ AS. KERLERLE GÖ. ZÜKTÜ.

YAL.. TEHLİKE NE DEMEK NİZ GİTME YİN TEHLİKE. LİDİR.

BİRER GERDAYI DURDURDU.

İŞTE BURASI.. GÖ. ÇUKKEN BURAYA GELİRDİM.

GERDA KAPİYİ YURDU. CEVAP ALAMADI. ÜSTELİK BİR DE KAP. MI AĞACAGIM..

GERDA KAPİYİ TEKMELİ. YEREK AÇTI.

BOBA NİŞAN ALDI

ALMANCA BİLİYOR MUSUNUZ?

BİLİRİM AMA SEN İNGİLİZCE KO. NUSSAN DAHA MEM. NÜN OLURUM.

BİR ECNEBİ, BİR CASUS OLDU. GÜNÜ SÖYLEMEKTEN GEKİNMİ. YOR MU. SUL.

BOYLELİKLE BANA İŞKEN. CE YAPMAZ SİNİZ.

LENA'YI GAGIR

BEN SİHİRBAZ DEĞİLİM. ÖLÜLER GERİ GEL. MEZ.

LENA ÖLMEDİ. İŞKENEDEN SONRA SİZ ONU BULDU. NUZ.

106

PEKİ ÖLÜSÜ NERE. DE..

SIRTAN MİSİN?.. SEN ONU KOLAY. CA BULA. BİLİR. SİN..

LÂKIRDIYA BOĞMA.. LENANIN NEREDE OLDU. GÜNÜ SÖYLE..

İSTERSENİZ BANA İŞKEN. CE EDİNİZ. LENANIN NEREDE OL. DUYAN BİL. MİYORUM

TAM GERDA ATEŞ EDECEK İKEN BOB ELİNDEN SİLİHİ ALDI.

ARKASI VAR

MANDRAKE

SAL ADAMLARI

O GECE YERLİLERİN DÂNSLARINI VE OYUNLARINI SEYRETTİLER KİMSENİN YÜZÜNDE NEŞ'EDEN ESER YOKTU.

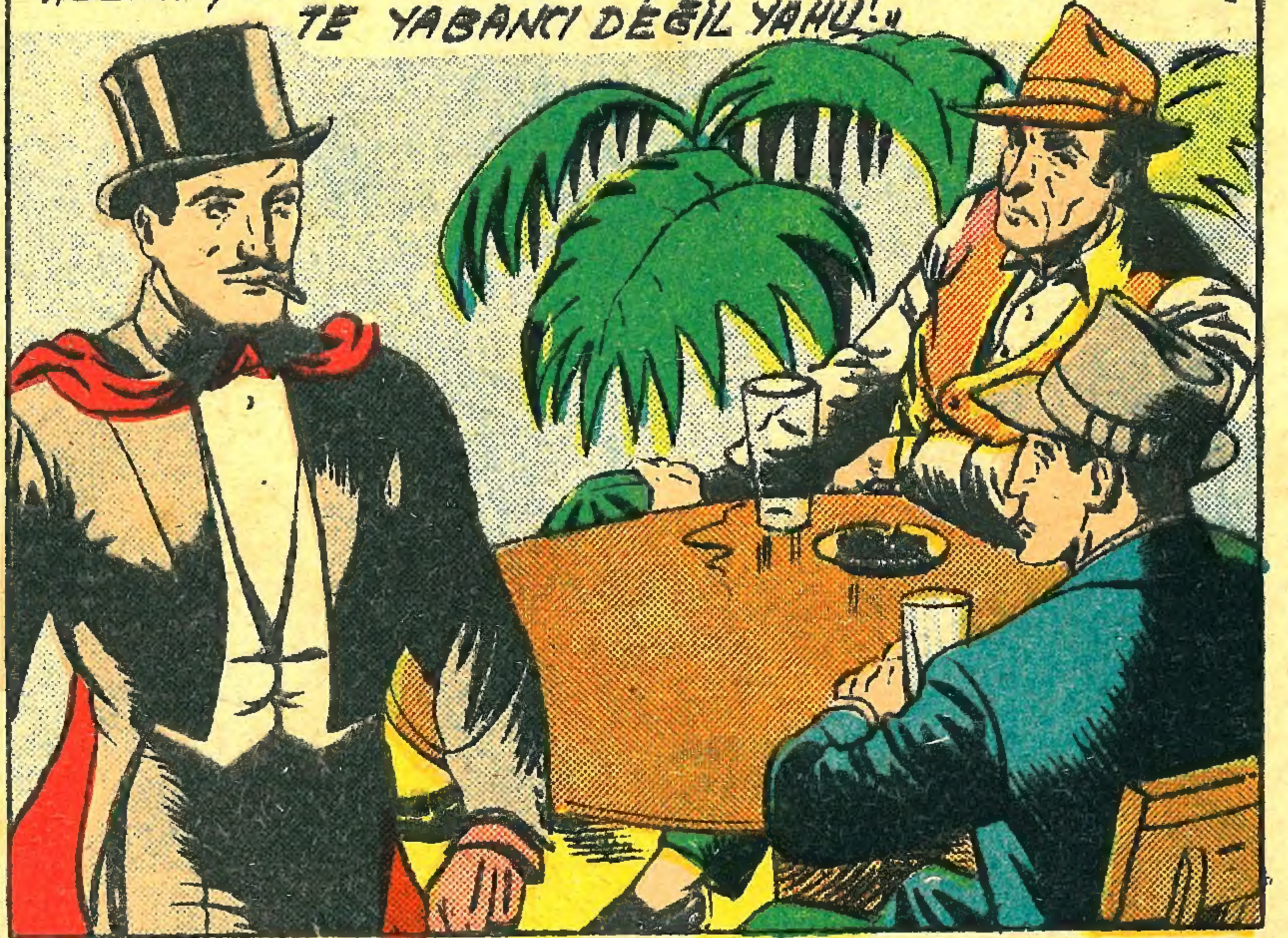
MANDRAKE MERAKLA: "BU ADADA HERKES KENDİ İÇİNE KAPANMIŞ... NEYE ADAY TERKETMEMİZİ İSTİYORSUNUZ," DİYE BORDU. VALİ: "ADAMIZIN HAVASI MİSAFİRLERE PEK YARAMAZ DA ONDAN," DİYE KEKELEDİ. SÖYLEDİKLERİNE BELLİ Kİ KENDİ DE İNANMIYORDU.

MİSAFİRLERİ GİTTİKTEN SONRA VALİ: "İYİ Kİ ARA SIRA MİSAFİR GELİR, YOKSA YALNIZLIKTAN ÇATLIYACAĞINI..." VALİNİN BU LAFLARINA SERT BİR SES CEVAP VERDİ: "MİSAFİRLERİNİZ EMİRLERİMİZE İTAAAT MECBUR DUR."

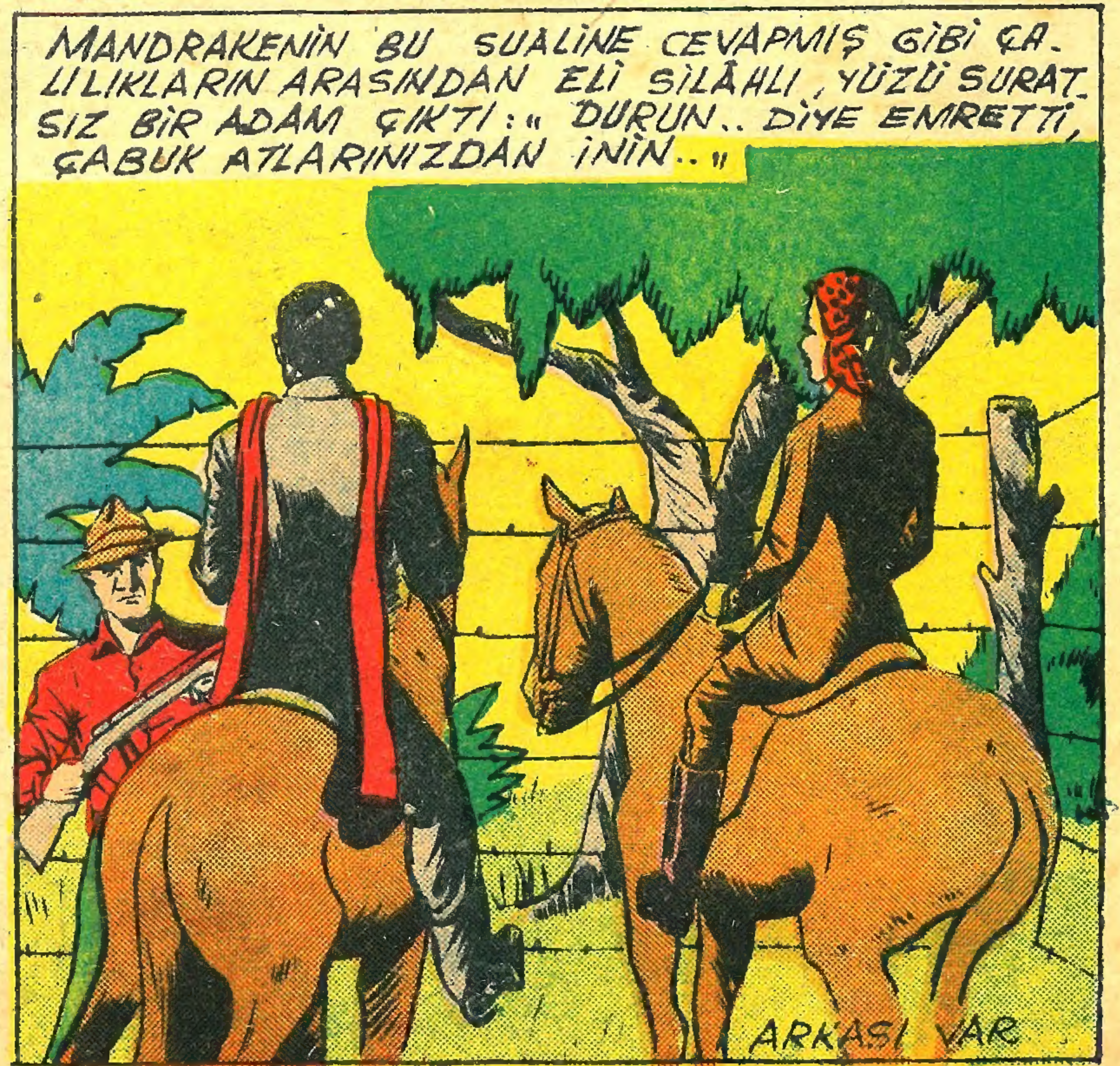
ERTESİ GÜN MANDRAKE AT KİRALAMAK İÇİN ŞEHİRE İNDİ. AKLI FİKRİ HEP VALİYİ BİLE KOR. KUTAN ŞEYİN NE OLDUĞUNDAYDI. BİR ARA: "ALLAH ALLAH," DİYE MİRILDANDI, BU YÜZLER BANA PEK TE YABANCI DEĞİL YAHU!"

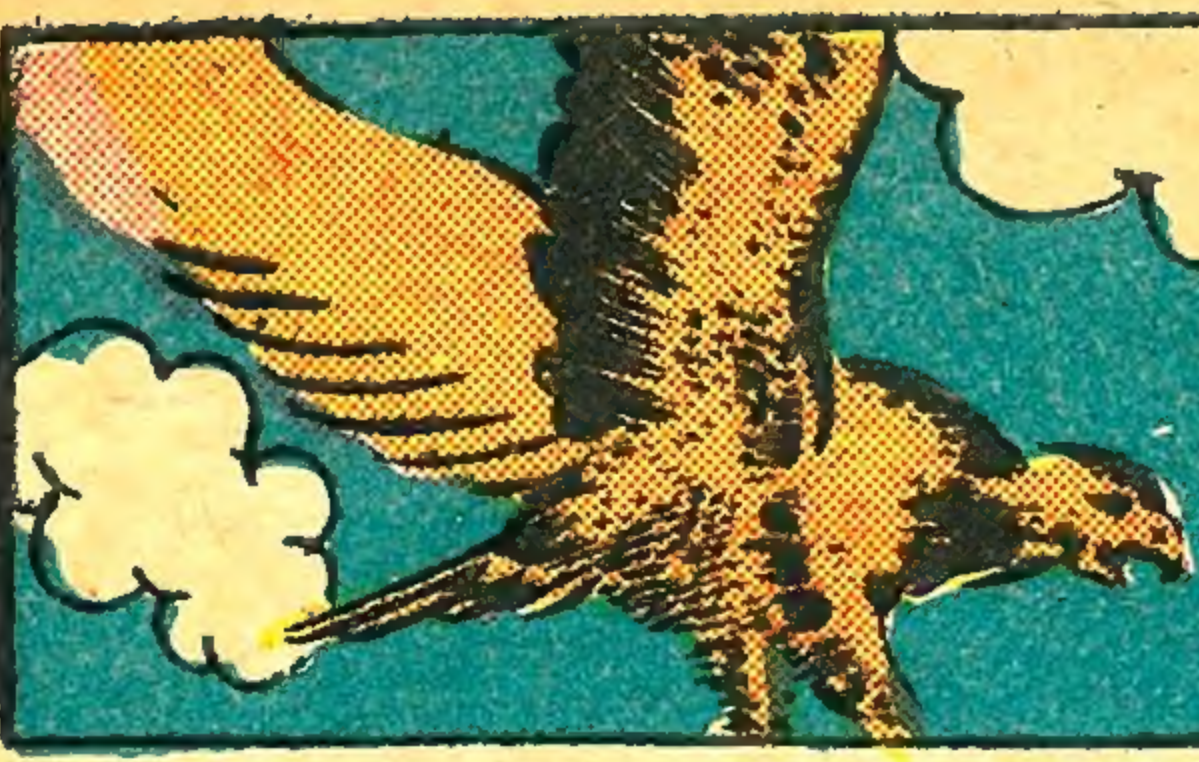
NİHAyet YOLDA NARdayA AÇILDI: "BUGÜN EN AŞAĞI BİR DÜZÜNE İPTEN KAZIKTEN KURTULMUŞ CANI GÖRDÜM. BU UFAK ADADA NE ARİYOR BUNLAR?"

MANDRAKENİN BU SUALİNE CEVAPMIŞ GİBİ ÇALILIKLARIN ARASINDAN ELİ SİLÂHLİ, YÜZÜ SURAT SİZ BİR ADAMI ÇIKTI: "DURUN.. DİYE ENRETTİ, ÇABUK ATLARINIZDAN İNİN..."

ARKASI VAR

GÖK SÜVARI

SENİN ONA İTİMA DİN YOK..
SEN GAZETELERE, PALAV.
RALARINA İNANIYORSUN..

FAKAT BUNLAR HA.
KİKAT KIZIM.. SEN
HEP HAYALE KAPILI.
YORSUN.

BEN SANA GELECEK, HEM
DE ESKİSİNDEN DAHA AŞIK
OLARAK GELECEK DİYO.
RUM.. UBALDDU
TANIRIM..

ÖYLE AMA HÂLÂ GÖ.
RÜNÖRLERDE YOK..

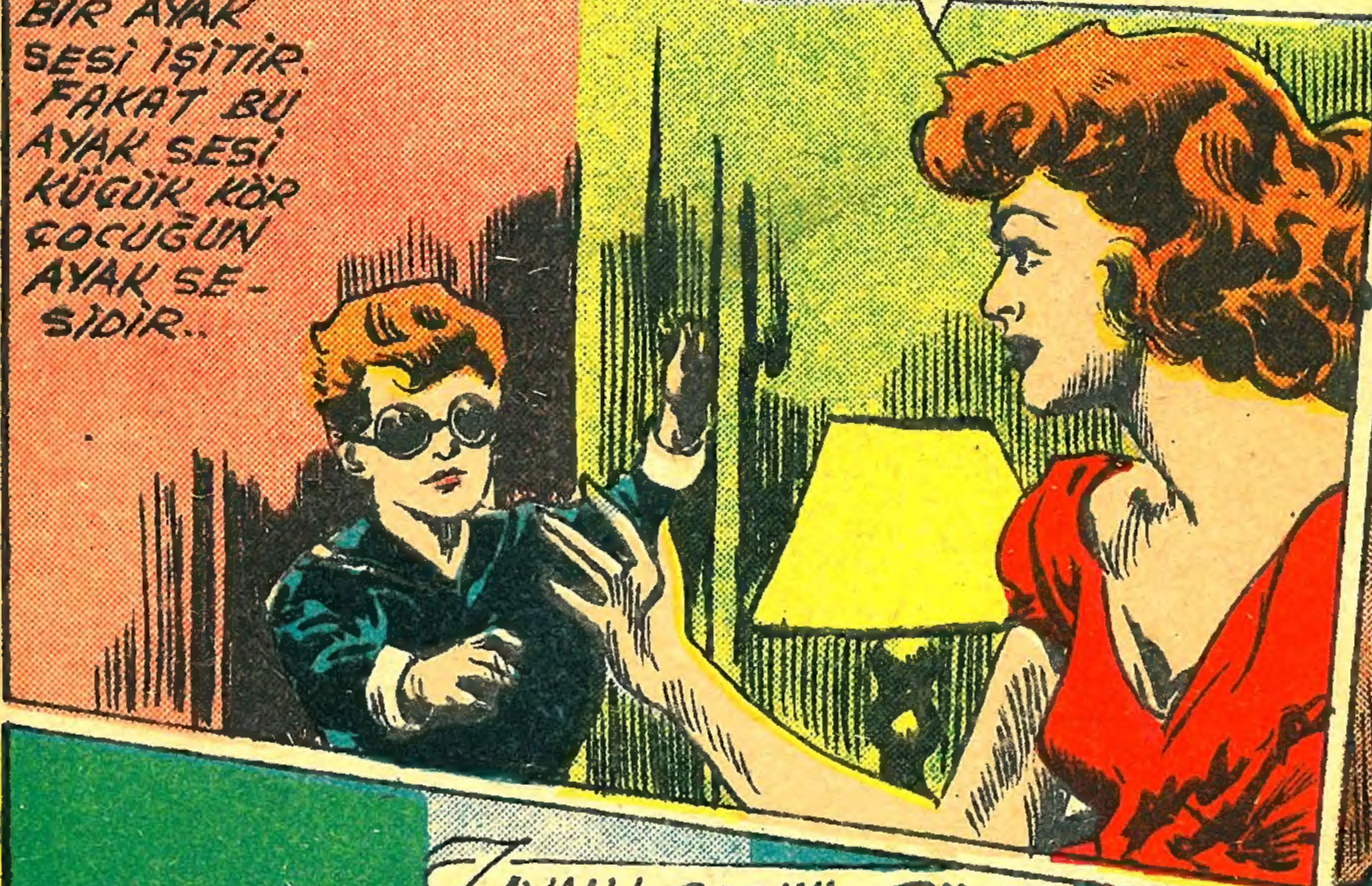
36/1

BİR KAÇ SAAT
SONRA ANNE.
Sİ DİŞARİ
ÇIKTIĞI SIRA.
DA ORORA
BİR AYAK
SESİ İŞİTİR.
FAKAT BU
AYAK SESİ
KÜÇÜK KÖR
ÇOCUĞUN
AYAK SE-
SİDİR..

NEREDESİN
BAYAN?

BURADAYIM YAVRUM. BU
DA BENİM KIZIM. GEL BAK
YANACKLARI İPEK GİBİ. SİM
Dİ KARNINI DOYURDUM.
MELEK GİBİ UYUYOR..

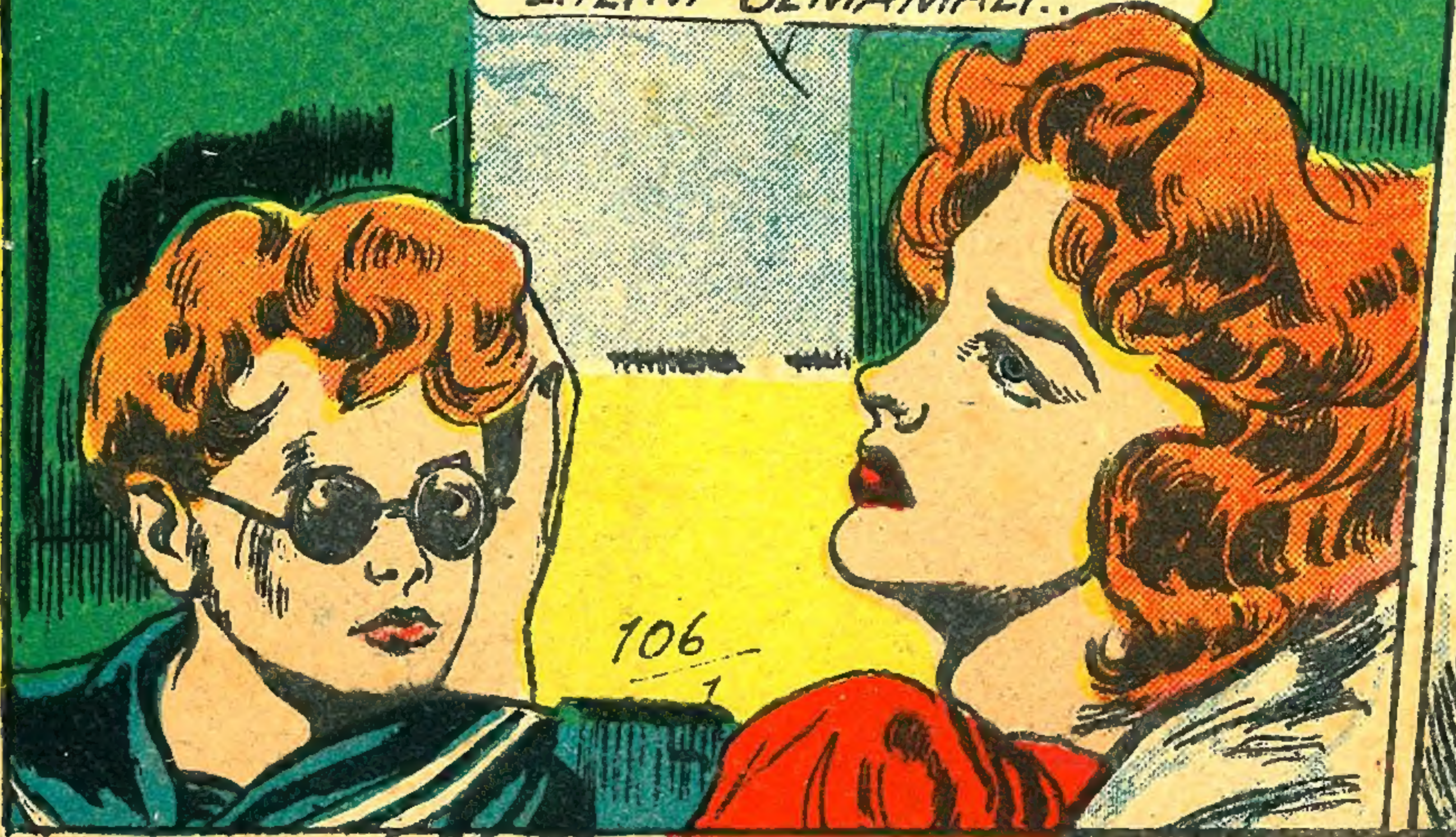

BİR AY BENİM YANIMDA KAL CANIM. SANA
ELMA FALAN ÇOCUĞUN HİKÂYESİNİ ANLATA.
CAĞIM.... YAKTIYLE ADI TEODORO O-
LAN BURNI NAYADA VE SAĞLARI SAR-
KAN BİR ÇOCUK VARMİŞ.. YEMİŞLERE
HIÇ DAYANAMAZMIŞ.... BU ÇOCUK..

ZAVALLI ÇOCUK.. GÜNEŞ
ZİYASINI TANIMAMAYA
MAHKÛM. MASUNTLARA
KARŞI KADER BU KADAR
ZALİM OLMAMALI..

BU HİKÂYE
HOŞUMA GİTMEDİ. TEODORO
SERSEMİN BİRİYMİŞ.. BENİM,
MACERA HİKÂYESLERİ GİDİYOR..

106

ORORA YASTIĞININ ALTINDAN GAZETE ÇIKARDI.

ÖYLEYSE SANA KUZEY KUT-
PUNA GİDEN BİR KAHRAMA-
NIN MACERALARINI OKUYAYIM
MI? SEN KUTUP NEDİR BİLİ-
YOR MÜSÜN?

EYET.. GÖK SOĞUK
BİR YER.. ORAYA
UBALDO DAYIM
DA GİTTİ..

36/2

ORORA BİR ÜRPERME GEÇİRDİ.

NE DEDİN? UBAL-
DO DAYIM MI? HAN-
GI UBALDO?

İŞTE DAYIM
OLAN UBALDO

ŞAŞKINA DÖNEN ORORA ÇOCUĞU TATLILIKLA OMUZ-
LARINDAN TUTTU..
UPSALALI UBALDO MU?

EYET!..

BU DA NE
DEMİK? UBAL-
DONUN BURADA
STOKHOLM DA
YEĞENİ YOK...
TEK YEĞENİ
MAKSİMİYEN
PARİSTE...
BUNDA BİR
İŞ VAR.. DUR
BAKALIM ALTIN-
DAN NE ÇIKACAK?

BİRDENBİRE BAZI ŞEYLERİ
HATIRLADI. SİYAH GÖZLÜKLER
... YOLDAN GEÇEN O KÖR DE-
LİKANLI.. ALLAHIM HIÇ BUNUN
İMKANI..

SÖYLE BAKAYIM YAVRUM
SENİN ADIN MAKSİMİYEN Mİ?

ÇOCUK TEREDDÜTLE BAŞINI Ö.
NÜNE EĞDİ. ORORA İSRAR EDİNCE
KORKARAK CEVAP VERDİ.

EYET.. FAKAT DOKTOR MELZER
BUNU KİMSEYE SÖYLEMEMEMİ
TENBİH ETTİ..

106
2

ARKASI VAR

Sırat Köprüsü

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 17

Doktoru bir dehşet istilâ etti. Tekrar bodruma kaçtı. O zaman odasına çıkartmalarını söyledim. Astığım asuk, kestiğim kestikti. Doktor iki odadan ibaret bir daireye kapandı. Yemeklerini ayağına götürüyorlardı. Bir aralık hizmetçilerle rica ettirip sigara istemişti.

Adnana gelince daireden hiç çıkmıyordu. Ancak akşamları, yatmağa gittiğim sırada kendisini görüyordum. Vaktinin çoğunu küçük salonda geçiriyor, gelip geçerken önünden arkamdan bakıyordu.

Epeyce zayıflamıştı.

İstanbulda ,o rutubetli yazıhane- de çalışırken birçok iş öğrenmiş- tim. Adanada bulunan iki fabrika ile geniş ölçüdeki diğer müesseseler ve portakal bahçeleri, köylere ait ekim işleri için mesuliyet altına girmek istemiyenler köşke bazı şeyler soruyorlardı.

Meselâ Mollabeyin toprakları üstünde bulunan köylere ait bir tohumluk işi ortaya çıkmıştı. Bunların kısa bir zamanda tevzii lâzımdı. Yine geç kaldıkları için traktör istiyen çiftlikler traktör bekliyorlardı. Mollabey İstanbula giderken bir haber bırakmamıştı.

Köşkten bir kadın sesinin verdiği emirler onları tatmin etmemişti. Birkaç kişi köşke kadar geldiler. Bu defa kendilerine yazılı olarak yapmaları lâzım gelen işleri verdim ve kendilerini mesul tutacağımlı anlattım. Bu adamların hepsi kalantordu. Kimbilir ne büyük paralar alıyorlardı. Mollabey adına imzaladığım vesikalarla giderken tereddüt içindeydiler.

Doğru düşünen ve korkmıyan bir insan için pek kolay olan bu işler beni hiç sıkıyordu. Bir iki defa Adnan beyin fikrini almak istedimse de bana böyle işlere aklının ermediğini ve karıştırmayacağını söyledi.

Aradan on beş gün daha geçmişti. Fakat Mollabey ortada yoktu. Bir gün Raifin kullandığı otomobile binerek Adnan Beyi de yanıma alarak Adanadaki iki fabrikayı gezdim. Müdürleriyle konuştum. Bir alım satım işinde bulundum. Müdürlerden birisinden müsaade istiyerek tüccara devredilen bir malın faturalarını almıştım. Müdürün müdahalesi ve ısrarı beni şüphelendirmişti. Mesuliyet kabul etmiyeceğini söylüyordu. Bir müddet işe seyirci kaldıktan sonra depo defterini kontrol ettim. Yüzlerce pamuk balyesini altı saat ayak üstü ve aç bekiyerek saydırtım. Neticede alınan malın faturadakinden çok daha eksik olduğunu ve evvelce depoda bulunan malla bunun doldurulduğunu, halbuki depo defterinde böyle bir mevcudun gösterilmediğini tesbit ettim. Ortada elli bin liraya yakın bir dalavere dönmekteydi.

Fabrika karışmış, memurlar birbirlerine girmişti. Oradan pek yorgun bir halde döndüm. Ertesi gün birkaç köyü gezdik. Bunlara tohumluk verilip verilmediğini sordum. Mollabeyin yokluğundan istifade edilerek mühim bir miktara varan tohumluğun elden ele ortadan kaybolduğunu anladım. Bunları da tesbit ettikten sonra köşke döndüm. Raif bana fabrika müdürü Abdi beyin fena haldekızmış oldu-

ğunu ve beni vurduracağını ötede beride söylediğini, bunu bir şeref meselesi yapmış olduğunu anlattı.

Ne garip insanlardı. Kendi işleri, kendi çıkarları için bir insanın canına kıymak onlara pek basit görünüyordu, etraflarına gözdağı veriyorlardı.

Telefonla bu adamı bularak âdeta meydan okudum. O da bana işlere karışmak için elimde hiçbir salâhiyet bulunmadığını ve beni tanımadığını söyledi.

Sonradan öğrendim ki anbar memurunu, yanındaki muavinini ve daha dört memuru işten çıkartmış. Herhalde sıkı bir tertibat alıyordu. Raifi göndererek bu adamların köşke getirilmesini istedim. Altı kişi geldi. Hepsisi de ekmeklerine mâni olduklarını söylüyorlardı. Mollabeyin gelişine kadar köşkte kalmalarını söyledim.

Müdürün müdahalesi ve ısrarı beni şüphelendirmişti.

Mollabey bir geceyarısı geldi. Kapıyı açmak için okadar sıkı kayıtlar koymuştum ki kendi köşküne girmek için bir iki dakika kapının önünde beklemek zorunda kaldı.

Ertesi gün ancak öğle yemeğinde görüştük. Bana:

— Eeee, ne var, ne yok bakalım Emel Hanım, dedi.

Bilhassa oğlunu sordu. Kendisini dairede kapalı tuttuğumu bildirdim. Buna pek memnun oldu. Bileğimdeki eş bir bilezik daha hediye etti. O gün Adanaya indi. Akşam geç vakit geldiği halde beni istetti ve bana:

— Ben yokken epeyce yaramazlık yapmışsınız, dedi.

Hâdiseleri olduğu gibi anlattım. En fazla güvendiği adamların kendisine mütemadiyen oyun oynamakta olduklarını anlayınca canı sıkılmıştı. Kendisine bazı evrak gösterdim ve köşkte alakoyduğum adamların onun yanında söyledim. Bana:

— Zaten çalıp çırtıklarını biliyordum, dedi. Nasıl olsa para geliyor. Varsın onlar da çimlensinler. Fakat benim kızdığım nokta sizi vurdurmağa kalkmalarıdır.

Anbar memuru titreyerek, sızlanarak yeminler ederek Abdi Beyin

ne dalavereler çevirdiğini, kimlerle işbirliği yaptığını anlattı. Bu arada doktorun da adı geçti.

İşin neticesi ne oldu bilmiyorum. Fakat Abdi Beyin fabrikadan ayrıldığını ve onun çıkarttığı adamların yerlerine iade edildiklerini duydum.

Mollabey bunlardan çok başka bir işe ehemmiyet veriyordu. İhtiyar karısını boşuyordu. Bunu oğlu ile ayıttığı bir konuşmadan sonra ben Adnandan duydum. Yüzüme eğlenir gibi bakarak:

— Babam zavallı, ihtiyar anamı boşuyor, dedi.

— Neden buna lüzum gördü acaba? dedim.

— Genç ve güzel bir kadın alıyor herhalde.

Arkasından fevkalâde sinirlenerek:

— Benimle alay etmenize tahammülüm yok, dedi. Siz babamın ni-

adama seni yutturmıyacağım. Sen de bunu iyi bil.

Ben sükûnetimi muhafaza ederek:

— Beni niçin benimsemeğe kalkıyorsunuz, dedim. Siz karısını seven ve ona bağlı bir erkeksiniz. Onun için döktüğünüz gözyaşlarına ben şahidim.

— Sen beni mahvettin, diye haykırırdı. Sen bana zehir gibi bir tesir yaptın. Sen buraya getirilen ötekiler gibi bana sırnaşmadın, bana yalvarmadın. Karşımda ilk defa şahsiyetine sahip bir kız gördüm. Ben seni seviyorum, anlıyor musun? Seni seviyorum.

Bu bilmediğim bir hâdise değildi. Esefle görüyordum ki bu adam benim tesirim altına girmiş ve karısına ait olan aşkı ortadan kalkmıştı.

Fakat bu işde bir mesuliyet bulamıyordum. Kat'i olarak:

— Ötede sizin için ağlıyan ve yolunuzu bekliyen, hattâ bana haberler göndererek saadetini, ümidini elinden almamamı rica eden bir kadın var. Ben sizin gibi bir şımarık zengin ihtiraslarına yem olacak kız değilim.

— Allah kahretsin o parayı, dedi. Odur benim hayatımı mahveden. Emel, Emel Allahın aşkına bana doğru söyle, babam sana evlenmekten söz açtı mı?

— Sizinle daha fazla konuşmaktan çekinirim, dedim.

— Anlaşıldı, anlaşıldı, diye haykırırdı.

Başını elleri arasına aldı ve benimle konuşmağa devam etmedi. O akşam odama çekilirken yine yolunu kesti ve:

— Bana şakınız, dedi. Niyetiniz kat'i mi?

— Hangi niyet, dedim.

— Babama varmak niyeti.

— Ne yapacağınız?

— Ne yapacağım, göğsünün ortasına iki kurşun yerleştirip seni yere sereceğim.

— Ne medenî bir düşünce, dedim. Ben sizi ölümden kurtarayım, sizi zorla ayırtılan karınızla birleştirmeye uğraşayım, siz buna mukabil beni iki kurşunla yere serin.

— Gözlerim kararıyor Emel. Böyle bir şey yaparsam kendim de yaşamıyacağım. Sen can vermeden üstüne cansız devrileceğim. Bunu, hep bunu düşünüyorum. Kafamın içinde yalnız bu var. Bana acımıyorsan kendine acı.

— 16 —

Adnanla aramda büyük bir mücadele başlamıştı. Bazan hırsından üstüne yürüyor, bazan saatlerce başı elleri arasında kalıyor, bazan da ağlıyordu.

Mollabeye gelince, onun hareketlerinden ben de şüphelenmeğe başlamıştım. Köşkte pek mükemmel eşya varken tâ İstanbuldan getirttiği bir mütehassısa en güzel daireyi yeniden ve yeni eşya ile döşetmişti.

Diğer taraftan, Adanada mahkeme olduğunu ve ayrılık ilâminin alındığını duydum. Mollabey elli beş yıl beraber yaşadığı karısını boşamıştı. Diğiliğini muhafaza eden bu ihtiyarın evlenmeğe kalktığı muhakkaktı. Kiminle evlenecek. Benimle mi?

(Arkası var)

HAFİFCE İTMEM. YAHUT ARKASINDAN HANÇERİMİ SAPLAMAM ONU ÖLDÜRMEYE KÂFİ GELİR. FAKAT BEN BUNU YAPAMIYA. CAĞIM.

43

KRALİÇA BİRDEN DÖNDÜ. ADA-MİN YÜZÜNDEKİ İFADEDEN VAZİ-YETİNİ KAVRADİ.

ADALAR KRALİÇESİ

BENDEN İSTEDİĞİNİZ NEDİR? DEMEK BİR DOST DEĞİLSİNİZ. BENİ ÖLDÜRMEYİ DÜŞÜNÜYORSU-NUZ ALDIĞIM EMİR BU MAJESTE..

BU ZALİM EMRİ SİZE KİM VERDİ. BEN KİME NE FENALIK ETTİM?

BUNU BANA SOR-MAYIN.. LÂRİN BENİM HAYATIM DA SEVDİĞİM TEK KADININ HAYATI ÖLÜMÜNÜZE BAĞ-LI..

SEVMekten BAHSETTİNİZ. ÖYLE İSE SİZ KALPSİZ BİR İNSAN OLA-MAZSINIZ. BIRAKIN BEN DE, SEV-DİĞİM İNSAN GELİNCEYE KADAR YAŞIYAYIM. SONRA KABAHATİNİZ NE OLURSA OLSUN AFFETTİRİ-RİM.

ÖFRE MERHAMETİNE MAĞLUP OL-DU DAYANAMIYACAĞIM. KALBİM SİZ-LİYOR. HERKESE ONU ÖLDÜRDÜM ZANNETTİRİRİM. FAKAT BU Cİ-NAYETİ ELLERİMLE İŞLİYEMEM..

PEKÂLÂ.. BENİMLE GELİN.. BANA BU EMRİ VERENLER SİZİ ÖLDÜ SA-NACAKLAR. SİZİ ÖLDÜRMEYECEĞİM. ÜST TARAFI İÇİN ALLAH YARDIM-CİNİZ OLSUN.

BENİ NE YAPACAKSINIZ

KAYALARIN ARASINDA BÜYÜK BİR MAĞARANIN KAPISINA GELDİLER.

ALLAHIM.. BURASI CEHENNEM KAPISI MI?

HAKİKATEN ÇOK KORKUNÇ BUNDAN DAHA KOR-KUNCU CAN SAĞLIĞI.

ARTIK AYRILMA ANI GELDİ..

DEMİK BENİ BU KORKUNÇ YERDE BIRA-KIYDRSUNUZ ÖYLE Mİ?

HAYDİ GİDİN.. BEN HİÇ KİMSEYE FENALIK ET-MİŞ İNSAN DEĞİLİM.. ALLAH BANA YAR-DIM EDER

SİZİN BURADA OLDUĞUNUZU DUYACAK OLURLARSA MER-HAMET ETMEM..

ARKASI VAR

106

Bıçak Kemige Dayandı

Yazan: M. YAMAN

Nisan ayı gelince insanlarda bir yenilik, bir tazelenme, tazelerde bü-yüme belirir. Kocakarılar bile kınalı saçlarına birer papatyeye veya nerkis iştirir. Kuru ağaçlara can veren Tanrım, onların eski gönüllerinde hayat sevgisini ve bahar aşkını tazeler.

Zavallı Necmi, biçare Necmi, avare Necmi bu yıl, Nisana erişince büsbütün bedbin, büsbütün ümitsizdi.

İşte bir akşam işinden çıkıyor, annesinin teyzesinin Toygardaki köşküne geliyor. Seksen beşi iki yıl önce aşan, belli iki kat kadıncağız onu bahçede karşıyor. Kamış bastonunu bir dala takmış, Yemenisine turfanda bir karanfil sıkırtmış.

— Geç kaldın gene köftehor. Vaktiyle gelmezsin evine. Karı peşinde gezmeden ayağına kundura dayanmıyor.

Necmi hayatında ilk defa olarak büyük teyzesinin bu mutad şakasına acı bir cevap verdi :

— Allah canımı alsın da kurtulayım artık.

Remziye teyze birden fena oldu :

— Beni meraklandırma bu yaşında. Deli misin ayol. Ağzından yeller alsın. Dur bakalım daha yirmi beşindesin. Askerden döndün, bir iş de buldun, daha ne istersin.

Necminin gözleri yaş içinde kalmıştı :

— Bıçak kemiğe dayandı artık teyze, dedi. Yaşamaktan ölmek bin kat hayırlı. Gençliğimin en iyi zamanlarında kahr içinde ve mahrum yaşadıkten sonra.

Çantasını, şapkasını yere attı ve ağlamağa başladı.

Remziye teyze torunu sayılan Necminin ağladığını ilk defa görüyordu. O anadan babadan öksüz ve yetim kalıp eline düştüğü zaman sekiz yaşındaydı. Ozamanlar domuzuna inatçı bir çocuk olduğu için ağlamazdı. Demek şimdi içinde çok fena şeyler duyuyordu. Erkek kullanmasını iyi bildiği için pek üstüne varmadı. Biraz sonra çantasını açtı. Ona kendi paketinden bir sigara çıkarttı ve uzattı :

— İç bakalım şunu da konuşalım Necmi.

Necmi koskoca erkekti ama onun yanında sigara içmezdi. Bu sefer de içmek istemedi ama kadıncağız üstüne vardı, zorla ağzına koydu :

— Anlat bana koca adam, dedi. Ne oldu bakalım?

— Daha ne olsun teyze. Herkes zevk içinde ben hicran. Herkes gezip yürür ben mahpus. Ben genç değil miyim? Benim kanım kaynamıyor mu? Benim gibi dışarıda eğlenemiyen adam evlenir. Bir kız alır oturur.

Remziye teyze yine damarına bastı :

— Bir türlü ölemedim diye mi bana haykırıyorsun. Öleyim de mirasına

konasın, koca konak, bağ, bahçe, çarşıdaki sıra dükkânlar, Çinili hamam sana kalsın değil mi?

— Kimse kimsenin çukurunu doldurmaz teyze. Senin ölümünü bekledimse Allah beni senden önce kahretsin. Ben kendi talihime yanyorum. Bir kız buldum, şıfıntı dedin. Bir daha buldum, şıllık dedin. Bir daha buldum aşifte dedin. Sana dünyanın güzelini getirsem kabul etmezsin.

Remziye teyze meraklandı :

— İstediyini yap. Ne soruyorsun? Söylediklerim yalan mı çıktı? Sokaktan alınan kızdan hayır mı gelir. Elin fingerdekleri adama karı mı olur? Başına belâ alıp bütün hayatınca çekeceğine şimdilik ayrılık acısı çek. Dediklerim çıkmadı mı. Ha?

Vallahi doğru. Yüzlerini görmeden kondurduğu isimlerin tam sahipleri ol-

duklarını göstermişlerdi.

Remziye teyze akıllı bir kadındı. Fakat yaşı pek ileriye gittiği için odadan her çıkışta bile vedalaşır, hele sabahları muhakkak helâllik dilerdi.

— Şu kocakarı soğuklarını da atlatsam, şu Mart ayını da bir geçirsem, şu karakışı da bir savsak, diye diye bu yaşa gelmişti. Cenaze parası yastığının altında, sandığının anahtarı mushaf kesesinin içindeydi. Herşeyini hazırlamış, kendisine peşin mevlütler okutmuş, hatimler indirtmiş, kurbanlar kesmişti. Ah rettekî yeri tastamamdı ama bir türlü oraya alıyormardı.

Nice gençler devrilip devrilip gidiyor, nice evlerden :

— Aslan gibi tazeye nasıl kıydın a iki gözüm Tanrım. Bir can aldıracağsan, dünyadan elini eteğini çekmiş olan Remziye kulumu alsaydın ya, hem bu ta-

(Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

3

KANTINCI KADIN HEMEN ÇOCUKLARLA AHBAP OLDU. KADINCAŞIZ BİRAZ DAHA AGILDI

ÇAVUŞ KOYU BİR VAZİFESİNASTI. KADINI SIKIŞTIRIP DURUYORDU.

ÇAVUŞ ACIDI. CEBİNDEN BİRAZ EKMEK ÇIKARDI KADINA UZATTI.

KADIN EKMEĞİ İKİYE BÖLDÜ. BİRİNİ BÜYÜĞE BİRİNİ ORTAN ÇAYA UZATTI.

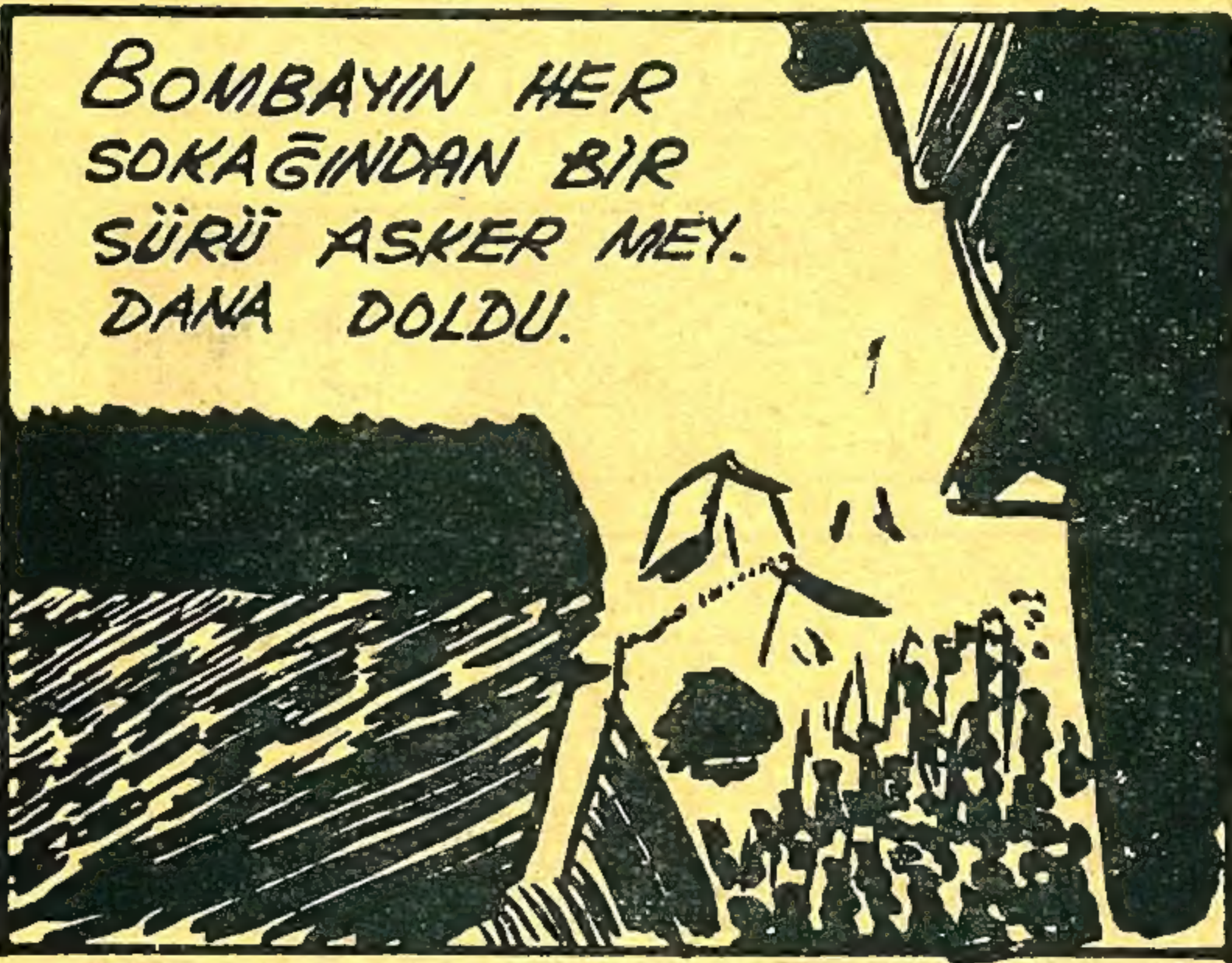

ARKASI VAR

KORSANLARI GÖRÜNCE KAK
BARRININ TEPEŞİNE GİTTİ.
HEPSİNİ TANIMIŞTI. BİR ISLIK
GALDI.

BOMBAYIN HER
SOKAĞINDAN BİR
SÜRÜ ASKER MEY.
DANA DOLDU.

ARTIK GERİ GERİLE-
MEZLERDİ. VİLLERİN ÖLÜ.
MÜYLE KANLARI TUTUŞ-
MUŞ OLAN KORSANLAR
VURUŞMAYA BAŞLADILAR.

MÜCADELE ÇOK
ŞETİN OLUYORDU.
ADIMI ADIMI İLER-
LİYORLAR, HER BİR
ASKERLE AYRI
BOĞUŞUYORLAR.

KORSANLAR
KRALI

NO:76

KORSANLARIN FENALIK İÇİN
GELMEDİKLERİNİ GÖREN HİNTLİ-
LER YARDIM ETTİLER.

AYI BARRİ VAHŞETİNİN
CEZASINI HAYATIYLA Ö-
DEDİ.

GECE BASTIRINCA
KORSANLAR GERİL-
MEYE BAŞLADILAR.
KAVGAPEK, ZAYIATSIZ
GEÇTİ, DENİLEMEZDİ.
ZİRA PÖTİFOK ÇOK
AĞIR YARALANMIŞTI.

BIÇAK KEMİĞE DAYANDI (13. sayfadan devam)

zecik kurtulur, hem de torunu Necmi mi-
rasa konup rahata erişirdi, diyenler çok
oluyordu.

Necmi kara kara düşünürken o :

— Bana bak oğlum, dedi. Sen ev-
lenmek mi istiyorsun? Ben sana kız bu-
lurum. Ben bulayım da sen beğenmezsen
alma. Düşününü de yaparım, yüzgörüm-
lüğü parasını da veririm. Ama çocuğunu
görmeden ölmem ha.. Bilmiş olasin.

Necmi nihayet haykırdı :

— Aman teyze, kör, topal, ne olur-
sa olsun, birisini bul da ben de kaderim
buymuş diyip oturayım.

Ertesi sabah kadın değneğini kaka ka-
ka yola çıkmasın mı? Necmi ağzından
kaçırdığına bin defa pişman oldu. Fa-
kat olanlar olmuştu. Haftasına kalmadı :

— Haydi bakalım, dedi. Misafirliğe
gideceğiz, Sultanteşesine.

İnatçıydı da. Götürdü Necmiyi. Ası-
la asıla, paylına paylına giden Necmi,
denize karşı köşklenden birisine girip de
aile içinde karşısına çıkan kızı görünce
ağız açık kaldı.

Meğer ne cadalozmuş bu teyzesi.
Böyle kızı güzellik müsabakalarında bi-
le bulamazdı. Üstelik kafa tutuyordu :

— Benim oğlum efendiden adamdır.
Benim oğlum kız gibidir, hem benim oğ-
lum varisimdir. Bana adla sanla Haca-
fendinin Remziye derler. Necmiden baş-
ka kimim var ki. Onun yerinde başkası
olsaydı beni bir gece kıkırdatıverirdi. Fa-
kat bir kere bile benim ölümümü dile-
memiştir. İşte benim malım bu. Siz de
gördünüz, o da sizleri gördü. Bir diye-
ceğiniz var mı? Beni bir daha buralara
kadar yormayın.

Hacafendinin Remziye teyze meşhur-
du. Onun torununa kız verilmez de ki-
minkine verilir.

Necmi ile Nevin evlendiler. Bıçak
Nisanın ilk haftasında kemiğe dayandı.
Mayısın ilk haftasında da Necmi ba-
harın zevkini sürmeğe başladı.

Eh, kul sıkılmayınca Hızır yetişmez.

GİZLİ KUVVETLER

(4. sayfadan devam)

— Canın sıkılmadı ya Beril?
İnşallah Ronni seni rahatsız etme-
miştir.

Beril:

— Maalesef evet, diye cevap
verdi.

Mervil'in gözleri parıldadı.

— Ooo, buna sevindim. Zira bu
herifi, burada görmeyince basbaya-
ğı seviniyorum. Ne bileyim, böyle
pis zamparaları gözüm tutmuyor
vesselâm... Gerçi bu çeşit tipler
çoktur ama, ben böyle vicdansız-
ların evime girmesinden hoşlan-
mam!...

Beril, içini üzen bu mevzuu de-
ğiştirmek isteyerek sordu:

— Yolculuğunuz iyi geçti mi
baba?.

— Solt bizi istasyonda bekliye-
cekti ama görünmedi. Belki sarhoş
Moropulos'u beklemektedir. Malûm
ya Rumdan çekinir, bir de Step-
ten korkar galiba...

— Ondan kim korkmaz ki?

Doktor düşünerek alnını kaşıdı
ve devam etti:

— Bilmiyorum ama... Meselâ
benim ondan hiç te korkum yok.
Şüphesiz kendisiyle döğüşmek veya
ağız kavgası yapmağı hiç te iste-
mem. Yalnız Ronni her nedense o-
nun karşısında âdeta titriyor. Onu
çekinmeden tahrik eden yegâne a-
dam da Solt'tur.

Doktor bir müddet sustuktan
sonra:

— Ama Solt, tehlikeli bir adam-
dır, bilir misin bana ne dedi?

Diye sordu. Beril alâkalanmış,
safi kulak kesilmişti. Doktor de-
vam etti:

— Fazla ileri giderse Step'i öl-
dürebileceğini ve hizmetkârları yar-
dına bile koşsalar, elinden kurtar-
amayacaklarını söyledi. Zaten bu
sözleri Step'in yüzüne karşı söyle-
mekten de çekinmedi ya...

(Arkası var)

Kalb Kalbe Karşıdır!

22

FLORA İLE BAYAN ELVIRA KÖ-
NÜŞÜRLERKEN BİR ZİL SESİ
KONUŞMALARINI YARIDA
BIRAKIR.

Mis Flora
Kerolli kim?

Benim...
Yasız...
Kimsiniz?

Bir Amerikalı
olacak! Ben
onlardan hoş-
lanmam, gi-
diyorum!

FLORA DA GELENİN BİR
AMERİKALI OLDUĞUNU
ANLAMISTIR.
ACABA CORC'TAN HA-
BER MI GETİRİYOR.

BAYAN
ELVIRA
ÇEKİLİRKEN..

Memnun oldum
Mis Flora... Ben
Gazete Fotoğrafçısı
Bob... Corc Ferraski-
nin arkadaşı.

Corcun mu?
Oh ondan
bahsedin ba-
na! Nasıl ken-
disi?

Çok iyi. Fakat önce ben
sizden bazı şeyler soru-
cağım. Söylöyin baka-
lım. Ona karşı hissiye-
tiniz nedir?

Benim mi?
Hep onu bekliyo-
rum. Fakat o ne-
den mektup
yaz
madı?

Hep bekliyor-
sunuz demek.
Butterfly gibi
Yas. Peki Corc
ile ne zaman
tanıştınız
siz?

Corc sizi tahkika-
tami memur etti
yoksa?

Madem ki siz
söylemiyorsunuz
ben söylüyeyim.
Dokuz ay evvel.
Öyle değil mi?

Evet, Fa-
kat bun-
ları ne di-
ye soruyor-
sunuz. Corc
selam gön-
dermedi mi
bana?
mektup ver-
medi mi size?

Dokuz Ay evvel. hah,
hah, hah! Şimdi söy-
leyin bakalım Dokuz
ay evvel tanıştığınız
halde nasıl oluyorda
bugün bir aylıktan
daha büyük
bir çocuğu-
nuz bulu-
nuyor?

Oh... de-
mek siz
biliyorsa-
nuz ve zan-
na diyor-
sunuz ki...

106/1

Lütfen sayfayı çeviriniz.

BİNBİR ROMAN

YÜZÜ KIPKIRMIZI MESİLEN FLORA BOB'UN BU ŞÜPHEİNE İSYAN EDER.

Siz bir ailesiniz!
Bana ve Corça ha-
karet ediyorsunuz!..

Sıst! Sakin olun! çocuğun
ondan olduğunu mu idda
ediyorsunuz.

Kâfi siz çok bu-
dala bir insansınız.
çocuk yedi aylık
döğdu. Fakat allah
onu yaşattı ve şimdî...

ÇOCUĞUNU HATIRLAYINCA FLORA-
NIN GÖZLERİNDEN YAŞLAR BOŞA-
NIR.

Rudy, yavrum benim! Demek
şimdide sana hücum etmekte.
Fakat ben dişimi tırnağıma takıp
seni müdafaa edeceğim korkma
yavrum...

... Tam kırk günlük. Siz
artık istediğiniz gibi
düşünün. Bu bir haki-
kettir. Çocuğumun
babası Corçtur.

Yedi Aylık!!

NIHAYET
BOB YEDİ AY-
LIGIN MANASI-
NI ANLAYARAK
YILDIRIMLA VURUL-
MUŞA DÖNER.

Nihayet Bob y
Ben ise işi anlamadan
Corça Telgraf çektim...
Ah mis Flora. İşte Amerika-
dan dahiler çıktığı gibi böy-
le eşekler de çıkıyor.

Ne yazdınız
Ona?!

Arkası var